

Maggoth: A lúzer gyűrü (avagy: halott ninja ritkán táncol)

1.

Borz másnaposan ébredve bámult ki borsodi panellakása légyiszkos ablakán, és úgy döntött, ideje lenne inni egy sört. Kicsoszogott a konyhába, kinyitotta a frizsidert, és végignézett a polcokon. Csakis az alapélelmiszereket tárolta a hűvösön, úgymint sör, vodka, néhány penészes pizza darabka és még sör.

Kiemelt egy dobozos Borsodit, felpattintotta, és mohón szürcsölni kezdte a tartalmát. Addig le sem vette az ajkáról, amíg az utolsó kortyig ki nem itta, majd hatalmasat böffentett, és füttyörészve a vécébe vonult. Utána a fürdőszoba következett, ahol elégedetten megszemlélte magát a tükörben. Borz Brúnó negyvenéves, szellemileg érettnak mondott férfiú nézett vissza rá, aki a helyi Acél és Fémművek vezérigazgatósága alatt dolgozott, közvetlenül a földszinten udvarosként, melleleg pedig a szabadidejét internetes párkereséssel töltötte.

Több honlapot is látogatott, és a pozitív visszajelzések („jó a szakállad mackó”, satöbbi) mindenképp nagy reményekre jogosították. Csak a szerelem ne jött volna olyan hirtelen, amely a gyönyörű és borzongató Klauzál Terézia, alias Teréziácska iránt támadt benne. Talán egyszer vagy kétszer futott össze vele ismerkedési esteken, és tulajdonképpen két szót sem szólt hozzá, de az érzelmek azért feldúlták a lelkét. Igaz, a nő egy morózus közlekedési rendőr feleségeként élt, de menekülési útvonalat keresett kihűlt kapcsolata béklyóiból.

Borz talányos levelekkel kezdte bombázni szíve választottját, melyekben a méhek és a virágok közti kapcsolat példájával próbálta a tudára adni a szenvedélyét, de a hölgy látszólag nem vette a lapot, sőt, állítólag Horvát Eduárd iránt táplált rokonszenvet, aki szintén az internetes párkeresés aknamezején hadakozott.

Ezt Borz nem értette. Horvát is a negyvenet taposta, ahogy ő, és kábé hozzá hasonlóan számított sikeresnek az ismerkedés terén is – hacsak nem a pesti háza tette jó partivá Teréziácska szemében. Az udvaros kezdte feladni alig titkolt reményeit, de azért mindennap megnézte a mailjeit, hátha történt valami áttörés. Ezen az átlagos pénteki reggelen is követte a szokásos rutint, mit sem sejtve róla, hogy rövidesen élete legveszedelmesebb kalandja vár rá. Amikor megnyitotta a postafiókját, a következő üzenet várta Teréziácskától:

„Kedves Borz!

Oly sokat gondolkodtam rajtad és Edöméren, hogy a szellemi erőfeszítés könnyeket csalt a szemembe. Egyszerűn képtelen vagyok köztetek választani, mindkettőtöknek van lakása (igaz Edinek Pesten), ráadásul pont egyforma jóképűek is vagytok.

Végül megtaláltam a megoldást. Van egy régi családi gyűrü, amely állítólag ükanyám, özv. Klauzál Borbála kriptájában lapul egy Simagöröngyös nevű falu temetőjében. A legendáriumunk szerint egyik őszám Japánban jutott hozzá, és a família nőtagjait bőséggel és szerencséivel látja el, ha ajándékba kapják.

Edinek küldtem egy ugyanilyen levelet. Amelyikőtök előbb megszerzi ezt az ékszert (ónixból készült apró harcos figura van a tetején), az nyeri el a kezem.

Sok szerencsét, millió csók, és imádom az orális szexet
Teréziácska”

Borz nyelt egyet, aztán kiszáradt szájjal betelefonált a munkahelyére, hogy sajnos nagyon rosszul érzi magát, és egyáltalán nem tud hétfőnél előbb bemenni, majd lázasan készülődni kezdett.

Szívét mélyen megérintette a lényeg, ami idült mosolyt csalt az ajkára: Teréziácska imádja az orális szexet...

2.

Horvát Eduárd másnaposan és szétcsapottan ébredt, mint mindig, amikor a pálinkát kokainnal keverte. Vállig érő selymes haját hátrasimítva a vécébe botladozott, és gyorsan hányt egyet (amiről eszébe ötlött egy remek halálszimbólum, amely sziszegő kígyófejekkel és végtagbénulásosan vonagló táncosnőkkel volt kapcsolatos), aztán vizelt, és kibotladozott a konyhába. A pultnál sietve felszívott egy utcát, ami helyrebillentette a jó kedélyét, majd bevonult a hálószobába, és öltözködni kezdett.

Nem dolgozott sehol, afféle szabadúszónak számított, aki otthonosan mozog a művészetek terén, és ezzel időnként még pénzt is keres – főleg, ha a jó barátok adományait is tekintetbe vesszük. Szóval alapvetően elégedett lehetett magával, pláne mióta Teréziácska is felbukkant az életében. A gyorsan megnyíló férjes asszonyt érdekes jelenségnek tartotta, és bár nem nézett rá nőként, folyton arról ábrándozott, hogy időnként a magáévá teszi. Erre konkrét esélyek is látszottak, mert Teréziácska állandóan menekült valami elől, vagy harcolt valaki ellen (ezúttal a házassága volt ez a valami, és a férjével küzdött); márpedig a szökevényeknek szükségük van fedélre a fejük fölött.

Persze ott volt az a borsodi udvaros is, Menyét vagy Oposszum, vagy hogy a nyavalyába hívják, de nem tűnt valószínűnek, hogy többet tudna nyújtani nála. Eduárd érezte magában az erőt, és eldöntötte, ha eljön az ideje, a párkapcsolat új dimenzióit fogja megnyitni újdonsült szerelme előtt, például megtanítja neki a gitáron skálázást meg hasonló izgalmas kunsztokat.

Úgy látszott, még a Sors is a kezére játszik, legalábbis a szíve hölgyétől kapott mail erre utalt. Persze kiderült belőle, hogy Görény is hozzájutott egy ugyanilyen üzenethez, de Horvátnak röhögnie kellett, ha a riválisára gondolt. Biztosra vette, az ellenfele akkora lúzer, hogy még Simagöröngyöst sem találja meg, nemhogy özv. Klauzál Borbála kriptáját.

Eduárdnak már csak kocsit kellett szereznie, lehetőleg olyat, amiben műholdas navigáció is van, aztán indulhatott a banzáj.

3.

Pont ugyanezzel a problémával küszködött Borz is, valahonnét egy autó birtokába kellett jutnia, különben lemondhatott az elképzelésről, hogy versenyre keljen Horváttal. Márpedig ezt nem engedhette, hiszen álmai asszonyáról volt szó. Kora délután végre szerencse kísérte a fáradozásait, a sétálóutcában észrevett egy nőt, aki kipattant az Opeljéből, és beszaladt egy percre az egyik ajándékboltba.

Természetesen szőke hajú volt, de Borz ennek csak örült, mert jól kihasználhatta ezt a röpke áramkimaradást a hölgy agyközpontjában. Bepattant a volán mögé, és már repesztett is az autópálya felé. Szerzeményét műholdas navigációval is ellátták, így hosszas keresgélés után sikerült rátalálnia Simagöröngyösre. Regényes képzelete azt súgta, a falu valami

olyasfajta porfészek lehet, ami lassacskán feledésbe merül. Az minden esetre egyértelműnek tűnt, hogy hosszas és fárasztó út vár rá.

Ebben a feltevésében nem csalódott: beköszöntött az éjszaka, mire a megfelelő koordinátákhoz talált. Az égen vörös derengést látott észak felé, és mint kiderült, a helyi temető is arra rejtőzött. Remélte, hogy nem a sírkert ég, és abban is erősen bízott, hogy vetélytársa még nem előzte meg.

Hamarosan megtalálta a megvetemedett vaskaput, amelyet valaki szélesre tárt a külvilág felé, mintha kimenőt adott volna a halottaknak. A bejárat előtt egy elhagyott BMW és egy sötétkék Ford parkolt, Horvát pedig éppenséggel bármelyikkel érkezhettek.

„Abból nem eszel, öreg!” – gondolta ingerülten. – „Én előbb találok meg azt a kriptát, mint te!”

Borz kiugrott az Opelből, és nekivágott a temetőnek.

4.

A két riválisnak sejtelve sem volt róla, hogy mire Simagöröngyösre érkeztek, addigra történt néhány érdekes dolog a faluban. Példának okáért egy hidegháború idején fellőtt szputnyik az Új Barázda Zrt. területére zuhant, és misztikus sugárzásával előcsalogatta a sírjukból a halottakat. Azután egy Ambrus Zoltán nevű magyar CIA ügynök lerombolt az egyik parcella alatt egy orosz nukleáris silót, és a bekövetkező detonáció során fejjel megbontotta az egyik kriptá angyalszobrának megszokott szimmetriáját. Végül pedig, de nem utolsó sorban özv. Klauzál Borbála, aki ezen a sírhelyen nyugodott idáig, úgy döntött, körülnéz egy kicsit a külvilágban.

Az igencsak foszladozó matróna nem dédelgetett különösebben nagyszabású terveket a kebelén, egyszerűen csak szeretett volna alaposan belakmározni, lehetőleg finom, friss emberhúsból. Objektívan szemlélve a hölgy nem volt több egy elrongyolódott hálóingben döcögő csontváznál, akinek minden ékét egy gyűrű képezte, melynek a tetején ónix harcos díszelgett. Az illetőt kétségtelenül támadásra kész ninjaként lehetett definiálni, és származása tekintetében valószínűsíthetőnek tűnt a japán eredet. A gyűrű természetesen erősen lötyögött a feltámadt amazon csontujján, de mivel ökölbe szorított bal kézzel ébredt, a relikvia a helyén maradt.

Borbála áldozatot keresve kitántorgott a holdvilágra, és mit sem sejtve arról, hogy a különleges ékszer előbukkanása Nagato Hogát, a Hoga-klán legkiválóbb harcosát is felébreszti évszázados álmából, akit az ősi tekercesek Táncoló Ninjának neveztek.

Az idők porától lepett harcos természetesen már réges-rég nem tartózkodott az élők sorában, miután egy elfeledett varázslatnak köszönhetően megrekedt ég és föld között. Szellemként sokáig csak a Takeda-család nőtagjait kellett védelmeznie, de egy napon a lelkét magába záró gyűrű egy magyar kalandor birtokába került, aki elvetődött a Felkelő Nap országába. Klauzál Barnabás tisztában lévén a legendával, férjhez menetel előtt álló húgának ajándékozta az ékszert, akinek sorsa ez után csodálatos fordulatot vett: például minden ellensége vagy rosszakarója rejtélyes módon elhalálozott. A magyar királyi csendőrség számára legalábbis meglehetősen misztikusnak tündek a bezárt szobák mélyén, rozsdás surikennel lemészárolt áldozatok.

A gyűrű anyáról lányra szállt, így Nagato szelleme is mindig más nő mellett teljesített szolgálatot, egészen addig, amíg Borbálánál meg nem szakadt a láncolat. Őt ugyanis az

ékszerrel együtt temették el, de különben sem tudta volna továbbadni, miután neki rendhagyó módon fia született. A testetlen entitás érdeklődve figyelte a kriptájából előköválygó, karcsú csontvázat.

Az éhség hajtotta maradvány egy gyanakodva forgolódozó illetőt érzékelt a távolban, akinek dús haját a szél cibálta. Borbála megfelelő agyberendezés híján semmi konkrétumra nem gondolt a látvány kapcsán, ám ettől függetlenül kaffogva a zsákmány felé lódult.

Mind e közben újabb tápanyagforrás bukkant fel a terített asztallá átvedlett sírkertben, aki harsány üvöltéssel párbajra invitálta a másik lakomának valót.

- Gyerünk Horvát! – üvöltötte Borz vehemensen. – Küzdj meg velem a gyűrűért, ha férfi vagy!
- Jobb lesz, ha visszafogsz magadból – közölte Eduárd megvetően. – Gyerekkorom óta a legkülönbözőbb küzdősportokat űzöm, már az óvodában is bokszkesztyű volt a jelem!
- Nem érdekel – közölte némileg szerényebben Brúnó, miután ő csak egy bohókás mackóra emlékezett a saját bögreikonjaként. – Teréziácska csak az egyikünké lehet, és nekem a Nagy Őt testesíti meg!
- Nekem semmit sem jelent, mint nő – vonogatta a vállát Horvát. – Csak valahogy olyan érdekes az arberendezése vagy mit tudom én, de egyelőre akarom. Mi lenne, ha pár hónap múlva visszatérnénk a dologra, addigra úgy is hullára megunom.
- Hát... – mondta bizonytalanul Borz, ám mielőtt befejezhette volna, Borbála közbevágtott.

Hörögve Horvátra vetette magát, és harapdálni kezdte. A hosszú hajú férfi eszelős fejhangon sikítózott, riválisa pedig mély tanácsalanságot érzett, mit is kéne tennie.

- Segítsé' má'! – üvöltötte Eduárd rémulten.

Ekkor Borz meglátta a pesti férfi torkára fonódó csontujjak egyikén a Teréziácska által leírt gyűrűt, és ez végre cselekvésre ösztönözte. A kriptaszökevényre vetette magát, és lerántotta a balját Eduádról.

- Elkaptam a karcsontját! – üvöltötte oda biztatóan Horvátnak, miközben megpróbálta szétfeszíteni a néhai ujjait. – Tarts ki!

A csontváznő mérhetetlenül felháborodott ezen a nagy tülekedésen, ami panaszos hördülésekre késztette. A Hoga-klán legtartósabb sarja ezt a pillanatot választotta a fizikai materializációra. Mivel jó maga sem volt egyéb kísértetnél, nem mélyedt el olyasfajta filozófiai kérdésekben, hogy Borbála vajon járkáló csontvázként is megfelel-e az élő organizmusokról kialakított képnek. Egyszerűen csak tette a dolgát, ahogy kellett, felesleges filozofálgatás nélkül.

A Táncoló Ninja csak úgy előbukkant a semmiből, és precíz mozdulattal dobócsillagot röpített a meglepett Horváth homlokába. Közben Borz csuklóból letépte szerelme ükanyjának kézfejét, és életnagyságban megpillantva a vágyott ékszer tetején pompázó fazont, rohanni kezdett a temető kijárata felé.

Nagato könnyed léptekkel úrnőjéhez sietett, és várakozóan nézett rá. Borbála sűrűkeállomány híján nem igazán értette a helyzetet, de az éhség továbbra is mardosta, ezért úgy döntött megmentőjét próbálja a magáévá tenni táplálék gyanánt. Ez volt az a pillanat, amikor a másvilág tornácáról visszatért orgyilkos felmondott.

Egyetlen ökolcsapással leválasztotta egykori munkaadója koponyáját a gerincéről, aztán szilánkokra zúzta az egyik sírkövön. Ezt a lépését több érvel is meg tudta volna indokolni. Először is Borbála képtelenné vált az önrendelkezésre, amit az is világossá tett, hogy összefüggéstelen hörgéseken kívül semmivel sem tudta kifejezni a vágyait. Másodszor a

gyűrű gazdát cserélt, és várható volt, hogy előbb-utóbb egy nőnemű egyednél köt ki, aki talán az előző tulajnál némileg magasabb szellemi színvonalon áll, neki pedig ezt a valakit kell tovább szolgálnia. Így hát Nagato nesztelenül a temető kijárata felé suhant, hogy fellelje az ékszer elorzóját, aki majd új úrnőjéhez vezet.

Alig egy perccel később Horváth homlokában a surikennel felült, és megértette, hogy ő és Rozsomák még csak az első menetet játszották le.

5.

„Tiszta ász vagyok!” – gondolta elégedetten Borz, miközben becsatolta magát az Opel volánja mögé. Nem értette ugyan a csontváz nő és a ninjaruhás alak támadását, de nem is óhajtott belegondolni. A gyűrű megvolt, és ez minden veszedelmet elfeledtetett. Azt azért beismerte, ha tudta volna, hogy álmai asszonya egy paranormálisan szennyezett helyre küldi, lehet, inkább otthon marad.

Borz világléletében vonzódott a misztikumhoz, de sosem hitte, hogy eljut egyszer egy ilyen vidékre, pláne Magyarországon, mert eddig úgy gondolta, valódi poltergeist jelenségek csak a határon túl történnek.

Ekkor egy csapat zombit pillantott meg, akik arcukon gonosz vigyorral a kocsija felé igyekeztek. Felsikoltott, és padlógázzal kilőtt a temető elől. A hátsó ülésen körvonalazódó ninja fel sem tűnt neki, annyira pánikba esett. Veszettül hajtott, de mivel kapkodott, rossz helyen vette be az egyik éles kanyart, és hirtelen a falu főterén találta magát, ahol egy hatalmas T-34-es képe töltötte be a látóterét.

„Mit keres itt ez a masina?” – értetlenkedett, aztán a következő pillanatban borzalmas csikorgás töltötte be a hallójáratát, és a tank csöve a szélvédőt átütve, egyenesen telibe találta az arcát.

Nagato Hoga csalódottan bámulta az elől üldögélő hulla mellett özv. Klauzál Borbála kézfejét. Egyetlen reménye maradt csupán a kísértésre: hogy majd csak jön valaki, és lenyúlja a mobilizált végtagot.

6.

Eduárd hátrasimította a haját, amiben a homlokába ékelődött dobócsillag csak egészen kicsit akadályozta, aztán rohanni kezdett a temető kijárata felé. Elégedetten állapította meg, hogy bár zombivá lett, ez semmiféle komolyabb lelki traumát nem idézett elő benne, tekintve, hogy élőként is pontosan ugyanennyi érzellemmel rendelkezett. Sőt, tulajdonképpen profitált a dologból, hiszen például nem kellett futás közben lélegeznie, így még csak nem is zihált, mire a kocsijához érkezett. Csupán egyetlen dologtól tartott, hogy élőhalottként nem tudja majd élvezni az alkoholt, a drogot és a szexet, ami értelmetlenné tette az egész rivalizálást Mókussal. Végül azzal vigasztalta magát, csak azért akar mindenáron győzni, mert valahol az elvek is fontosak. Ez viszont mégis mintha valami belső változásra utalt volna, úgyhogy gyorsan elhessegette a gondolatot.

Azon morfondírozott inkább, hogyan térhetett vissza az élők sorába, miután egy tipikus ninjának látszó alak fejbe dobta egy surikennel, de nem talált választ a kérdésre, noha az agyán ezer lehetőség átfutott.

„Talán egy isteni faj ivadéka vagyok, és mint olyan, halhatatlan” – tűnődött.

Ez sok mindenre magyarázatot adott volna, hiszen gyakran tetszelgett az ismerősei előtt valamiféle megvilágosodott mester szerepében, miközben minduntalan zavart elmeállapotú hívekre tett szert, akik egyfajta orákulumként tisztelték. Ezek az egyének művészetnek tartották, amit csinált, és tulajdonképpen az is volt, hiszen ennyi embert lóvá tenni csakugyan nem kis teljesítmény.

Aztán persze elvetette égi származása gyanúját, mivel eszébe jutott egy ominózus eset, amikor némileg belőve anyaszült meztelenül megpróbált egy hangfalat lebegtetni egy házibulin, és a jelenlévő nők a gigászi nemi szerve láttán sikoltozva elmenekültek, egyetlen egyet kivéve, akit viszont jobb lett volna elüldözni. A lényeg azonban az, hogy bármennyire koncentrált, nem sikerült a mutatvány, sőt több kudarcba fült kísérlet után azt is be kellett látnia, hogy a vízen sem tud járni.

Eduárd gondolatai rajzása közben egy rakás zombit pillantott meg, akik azt hitték, lestoppolhatják, de ő játékosan közéjük hajtott, amitől tekebábokként jobbra-balra dőltek. Hamarosan a főtéren lyukadt ki, és elégedetten tapasztalta, hogy Hermelin egy T-34-es csövével végzetes csókban forrt össze.

Gyorsan az Opelhoz sietett, és felfeszegetve a vezetőülés ajtaját, felragadta a halott ellenfele mellett heverő megsárgult kézfejet. Fejében felcsendültek a „We are the champions” dallamai, miközben a Fordhoz ügetett, és bepattant a volán mögé.

7.

Nagato fáradt sóhajjal átteleportálta magát a másik autóba, a szétroncsolt arcú Borz pedig még éppen időben ült fel, hogy lássa a dús hajú pesti csibészt Teréziácska gyűrűjével elhajtani.

A borsodi kalandor dühödten járatta az Opel motorját, és próbált letolatni a kocsival a T-34-es csövéről. Amikor meglátta, mi maradt az arcából, még jobban felhúzta magát. Fáradozásait végül siker koronázta, a következő pillanatban pedig száznyolcvan fokos fordulást csinált az Opellel, és üldözőbe vette a Fordot.

„Elkaplak, te gyökér!” – gondolta indulatosan, és a gázra lépett. – „Velem nem babralsz ki!”

Horvát, aki már a siker kapujában érezte magát, Teréziácskát hívta a mobilján, habár jól látta a visszapillantó tükörben a rohamosan közeledő Opelt.

- Szeva’, arc! – szólt bele, amikor a nő felvette, mert nem akarta olyan sablonos megszólításokkal illetni, mint „kedvesem” vagy „drágám”. – Megvan a gyűrű!
- Király vagy, Edward – mondta boldogan Teréziácska. – Igazából biztosra vettem, hogy te győzöl. Minden simán ment?

Eduárd tünődve szemlélte a homlokából kimeredő dobócsillagot.

- Hát, fogjuk rá – mondta nagystíluen. – Mondjuk, ez a Mosómedve még itt van a nyakamon, de szerintem hamar lerázom, és röpülök hozzád!
- Remek – repesett az örömtől Teréziácska. – Behütök egy kis szilvapálinkát a nagy örömrre, az a hülye férjem úgy is megint szolgálatban van!
- Oké – köszönt el a férfi –, na csá!

Horvát bontotta a vonalat, és ellenfele mielőbbi lerázására koncentrált. Vidrát azonban nem olyan fából faragták, hogy csak úgy hagyja magát a szőnyeg alá söpörni. Őrületes országúti rodeó vette kezdetét, amelynek során zombi üldözött zombit, egy csontváz kézfejeért. Az autósok sikoltó fékkel próbáltak kitérni az útjukból több-kevesebb sikerrel.

Hamarosan torlódás keletkezett mögöttük, és szórványos tömegszerencsétlenségek, amelyek végül a közlekedési rendőrök figyelmét is felkeltették. Harsány szirénázás hallatszott az élőholt gyorsulási versenyzők háta mögött, jelezve, hogy a síron túli összecsapásba a hatóságok is beszálltak.

Eduárd kipróbálta az egyik lehajtót, hátha megszabadul a díszkísérettől, de Borz szorosan rátapadt, és nem számottevő lemaradással egy rendőrkocsi is követte. Ez még nem lett volna baj, de szemben valóságos járőkocsi blokádot pillantott meg, amelyen lehetetlen lett volna áthajtani.

„A bűdös francba!” – gondolta csalódottan Horvát, aztán beletaposott a fékbe.

8.

Teréziácska dalolászva behűtötte a szilvapálinkát, aztán úgy döntött, amíg Ervin végre befut a gyűrűvel, megcsörgeti mobilon a legjobb barátnőjét, Klárikát, hogy elújságolja neki a nagyszerű híreket.

- Mizu, csajszi? – kérdezte a hívott lazán.
- Képzeld, az egyik lúzernek sikerült – lelkesedett Teréziácska. – Megtalálta a családi ékszer!
- Remek – örvendezett Klárrika. – Melyik, a nagyhajú torz arcú vagy a nagy szakállú torz arcú?
- A nagyhajú – áradozott a kérdezett. – Az én Elemérem!
- Az jó – szögezte le Klárrika. – Az legalább tud beszélni, bár vele se mennék ki az utcára.

Barátnője felkacagott.

- Gondolod, hogy én kimegyek, te kis ütődött? Tudod, hogy ez egy varázsgyűrű, és egy ninja lakik benne, akit csak én láthatok és az áldozatai. Ha táncolni kezd előttem, az azt jelenti, hogy elfogadott az úrnőjének, és mindenkit eltesz láb alól, aki zavarja a köreimet. Mit gondolsz, András után ki lesz az első, akit kinyíratok? Naná, hogy ez gyökér Egon!
- Az más – nevetett vele Klárrika. – Jól csinálod, bébi, szabadulj meg a sok senkiházitól! Én is csak azért tartok szeretőt, mert felemelték a vibrátor elem árát. Várj, a másikon pont az új pasim hív!
- Új pasid van? Nem is mondtad!
- Ja, és kicsit komolyabbnak tűnik, mint a többiek, lehet, megtartom. Na, sok szerencsét a gyűrűhöz, pusza!
- Pusza!

Klárrika felvette a vonalas készüléket, és beleszólt a kagylóba:

- Szevasz, szívem!
- Szia – mondta a férfi. – Kicsit kések, néhány belőtt diszkópatkány miatt, de hamarosan ott vagyok.
- Már alig várom – lehelte Klárrika.

Aztán letette a kagylót, és legalább olyan boldogan, mint Teréziácska, ő is várakozni kezdett.

9.

A két kocsni karnyújtásnyira a blokádnak előtt megállt. Kemény András a közlekedésiek hadnagya, aki egyébként a helyszínen tartózkodók közül a rangidősnek számított, érdeklődve nézte a járművekből előkaszálódó figurákat. Eleve felkeltette a figyelmét, hogy két elvetemült lopott autókkal gyorsulási versenyt rendezett az autópályán, és gondolatban narkós tinédzserekre tippelt. A blokádnak felé botladozó két pasas azonban sok mindennek kinézett, csak belőtt diszkópatkánynak nem.

Először is uszkve ötven éveseknek látszottak, másodszor az egyiknek határozottan egy dobócsillag állt ki a fejéből, a másiknak meg nem nagyon volt arca. András sok mindent látott életében, ilyesfajta megdöbbenő élmény azonban még sosem jutott neki osztályrésztül.

– Letérdelnek! – üvöltötte dühösen, mialatt a mögötte várakozó kék ruhások egy emberként csőre töltötték a fegyvereiket. – Aki még egy lépést tesz, szarrá lőjük!

A két élőhalott beletörődően letérdelt, majd azt is túrték, hogy a rájuk rontó közegek a betonra fektessék őket. A rendőrtiszt rövidesen a papírjaikat forgatta. Horvát esetében az azonosítás még viszonylag egyszerűnek tűnt, mivel a homlokába ékelődött surikenen kívül nem sok különbséget lehetett felfedezni az igazolványképével, Borznál viszont szembeötlően megnöttek az eltérések. Kemény képzeletben vállat vont, aztán úgy döntött, megszondáztatja őket, abból baj nem lehet.

A két élőhalott érdekes dolgokat fűjt, mialatt a hadnagy pusztán kíváncsiságból az általuk eltulajdonított autókba is belesett. Szinte már meg sem lepődött, amikor a Ford anyósülésén egy csontváz kézfejét pillantotta meg, amelyet ónixfigurával ellátott gyűrű díszített. Elmosolyodott, aztán lehúzta az ékszert, és a zsebébe süllyesztette.

Amire visszatért a két delikvenshez, azok már az ötödik ibolyaszínűre változott szondát robbantották szét.

– Vigyék be őket orvosi vizsgálatra és vérvételre! – legyintett méla undorral az arcán Kemény. – Kis időre hazaugrom, lehetőleg csak akkor keressenek, ha a világ éppen összedőlne készűl!

A hadnagy bepattant a Toyotájába, és elhajtott, de persze esze ágában sem volt hazamenni. Agya a két sajátos Forma-I versenyzőről a várva várt rendőrkapitányi kinevezésre ugrott, amely még váratott magára. Ezékiel őrnagy egyelőre nem akart megválni a mundértól, pedig a távozása után neki ígérte a bársonyszéket.

Gondolataiból az szakította ki, amikor egy Budapest környéki házhoz érkezett. Előhúzta a zsebéből a gyűrűt, aztán mosolyogva becsengetett.

10.

Teréziácska csak várt és várt, de Ervin egyáltalán nem akart megérkezni. A gyomra görcsbe szorult a gondolattól, hogy az utolsó percben valami hiba csúszott a számításába, de idegesen elhessegette. Végre megcsörrent a mobilja, és ő gazellaként a sminkelő asztalkán várakozó készülékhez szökellt.

Legnagyobb csalódására azonban a verseny győztese helyett Klárka hívta vissza.

– Mizu? – kérdezte kedveszegetten.

– Képzeld, csajszi mindenben igazad volt – közölte a kérdezett vidáman. – Az a ninja tényleg táncol, ha új úrnőt választ magának, bizony. Ja, és Ezékiel őrnagy az imént távozott az élők sorából, úgyhogy Andrást valószínűleg kinevezik rendőrkapitánynak.

Teréziácska értetlenül hallgatta a szóáradatot.

- Mi van? – hüledezett. – Miket hordasz itt össze?
- Ja, nem mondtam még, hogy viszonyom van a férjeddal? – kérdezte kajánul Klárka. – És képzeld, elkapta a két lúzeredet országúti fogócska közben, és elhozta nekem a családi ereklyédet, szivi. Az a ninja nekem táncolt, cicabogár! Azt hiszem, lehorgonyozok az urad mellett, mert ígéretes karrier áll előtte.
- Hé – háborodott fel Teréziácska –, azért ehhez nekem is lesz egy-két szavam, te kurva!
- Neked? – kérdezte lekicsinylően Klárka. – Azt nem hinném!

Azzal letette.

Teréziácska fel-alá kezdett járkálni, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Gondolatai tébolyult pillangókként ide-oda röpködtek, miközben próbált rájönni, hogyan tudna visszavágni áruló barátnőjének. Mivel nem bírt lenyugodni, bekapcsolta a tévét, hátha csillapodik egy kicsit, de a kedvenc kereskedelmi adóján éppen híreket mondtak.

- ...És végül szomorú bejelentés következik, Ezékiel István rendőrkapitányra holtan találtak az otthonában. Valószínűleg alvilági leszámolás áldozatává vált, egyes meg nem erősített források szerint távol-keleti bandák állnak az ügy hátterében, mert az őrnagy életét egy úgynevezett suriken, azaz dobócsillag oltotta ki...

Teréziácska elszörnyedve bámult a szenttelen arcú bementőre, és hirtelen megértette, miért gondolta úgy Klárka, hogy a továbbiakban nem sok beleszólása lesz a férje életébe. Valamilyen megérzésnek engedelmessé a félrehúzott függönyű erkélyajtó felé pördült, és baljós sziluettet pillantott meg az üvegen.

Teréziácska elnyíló ajakkal bámult a ninja árnyára, aztán csörömpölés hallatszott, és már csak a homloka felé száguldó dobócsillag villanását látta.